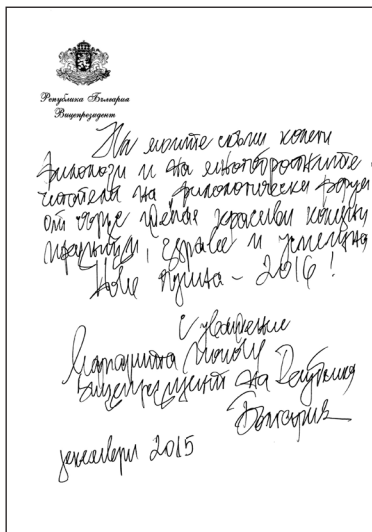

Ф ИЛОЛОГИЯТА И ПРАВОТО СА ПРЕКРАСНО СЪЧЕТАВАЩИ СЕ ПОЗНАНИЯ, ПРЕЖИВЯВАНИЯ, ЖИЗНЕНИ СВЕТОВЕ

Маргарита Попова е родена на 15 май 1956 г. През 1980 г. завършва специалностите „Българска филология“ и „Немска филология“ в СУ „Св. Климент Охридски“. През 1989 г. завършва „Право“ в същия университет. Понастоящем е вицепрезидент на Република България.

Госпожо Попова, завършили сте специалностите „Българска филология“ и „Право“ в СУ „Св. Климент Охридски“. С какво Ви помага филологията в професията и в живота? Допълват ли се правото и филологията в работата Ви?

Филологията и правото са прекрасно съчетаващи се познания, преживявания, жизнени светове. В състояние са да мотивират невероятно интересен подход към всяка житейска ситуация, да поддържат активност и отношение към работното място в обществото, в политиката, при формирането на адекватни и правдиви граждански позиции.

Работих повече от 20 години в Прокуратурата. Срещнах и преживях различни човешки съдби. Всеки с лична болка, която по нищо не прилича на болката на другия. Всеки с очакване да бъде разбран, макар и тежко престъпил закона. Получавала съм писма от затвора от хора, за които съм предлагала строги присъди. И признание от пострадали – за човешко отношение, за разбиране и стремеж да прозрем заедно истината и смисъла на човешкия живот.

Имало е и недоволство, неразбиране. Гняв към закона и човешкото безсилие. Шарен свят, от всичко има.

Споделете с читателите на списание „Филологически форум“ най-ярките спомени от студентските си години, от колегите Ви и от преподавателите във Факултета по славянски филологии. Историите, които никога няма да забравите?

Омъжих се, когато бях втори курс. Роди се и синът ми. Съпругът ми – ученическата ми любов – беше в казарма. Животът ни като студенти мина в Студентския град в „Дървеница“, в семейните общезития. Там порядките бяха други – като за семейни хора. Но беше хубаво – спокойно и семпло подредено. Нищо повече от възможностите за претенции в онова време. Та до днес – все под мотото „Рано пилене, рано пее“.

Пораснахме и се научихме да печелим и губим с напътствията и с мъдростта на личности като проф. Кирил Топалов, проф. Никола Георгиев, проф. Симеон Хаджикосев, проф. Надежда Драгова. И още, и още.

Литературоведските или езиковедските дисциплини бяха по-близо до Вашето мислене и до Вашето разбиране за филологията?

Литературоведските дисциплини ми бяха по-близки, макар да преодолявах и езиковедските с лекота. Имам солидно средно образование. От езиковите училища излязахме добре подготвени, езиково грамотни. Развивахме се в конкурентна среда – залог за добри бъдещи възможности.

Най-тежкият изпит по време на филологическото Ви следване е изпитът по...

Едва ли ще Ви изненадам – труден изпит беше езикознанието. Преподаваше ни и ни изпитваше проф. Иван Дуриданов. Беше великодушна личност – имахме възможност да разделим изпита, като се явим два пъти

в съответните семестри. Така на най-трудния изпит се сдобих с отлична оценка.

Известно е, че полагате сериозни грижи за лекторатите по български език в чужбина. Какво още ще направите за тази кауза, за тази мисия?

Езикът, културата, духовността на един народ са ценности, с които ни разпознават. Те са и мощно мирно политическо оръжие. Дават представа за държавната мощ на нацията и за мястото ѝ на международната сцена. Определят силата на гласа ѝ, значението на словото ѝ за бъдещи политически и социални проекти. Търсят я като партньор или – обратно – знаят я като една от многото – с неясен образ и непоследователно поведение. Държава и нация, които не предлагат, не настояват, не обичат да спорят, а предпочитат по-лесното – да се присъединяват, или още по-лесно – да подкрепят чуждо мнение.

Необразованият човек не носи полза на народа си.

Лекторатите по български език са родни огнища, които съществуват благодарение най-вече на нашите сънародници – велики хора с големи сърца. Родолюбци. Хуманисти, които се борят за най-светлата кауза – мира в умовете на младите хора. Те заслужават много повече, отколкото държавата прави за тях. В работата по тази тема няма място за чиновници, за бездуховни и безрадостни хора, които съблюдават работно време и дават в зависимост от стойността на заплащането. Претендирам да не съм от тях. И съм съгласна ние, другите, да работим и заради тях – за изграждане на културни центрове, за добра материална база в училищата ни зад граница, за добре адаптирани учебници, да стане българският език матуриретен.

Кои са книгите, които препрочитате и които бихте препоръчали на младите хора днес?

Най-често отгръщам „Българският Великден или страстите български“ на Тончо Жечев – животознание, народознание, естетика.

Българският език е много динамичен. Има ли нещо, което Ви притеснява днес в речта на публично говорещите личности – политици и журналисти?

Моля Ви, нека не разваляме хубавия разговор. Да, езикът е жив и динамичен организъм. Можеш да го развиваш, разхубавяваш и обогатяваш. Можеш и да го убиваш. Всеки ден!

Вашето пожелание към читателите на най-младото списание на Факултета по славянски филологии.

Знанията, човешките контакти, общуването, разбирателството, опознаването на другия с цялата Вселена, която носи със себе си – всичко това е в основата на пребъдването на човешката цивилизация. Желая на Вашите читатели неутолима жажда за знание и живот.

Интервюто взе Владислав Миланов